

КРАДЕЦЪ

Горанъ бѣше единствено дете на своитѣ богати родители. Тѣхната кжца бѣше най-голѣма и най-хубава въ селото. Баща му се занимаваше съ търговия и бѣше спечелилъ голѣмо богатство. Всички имъ завиждаха, а врѣстниците на Горана се удиеляваха много, когато той имъ разправяше, че иматъ много—много пари и че каквото поиска, може да си го купи.

Горанъ бѣше галено дете. Израстналъ срѣдъ охолство и голѣми грижи, той стана тиранинъ въ кжци. Викаше, сърдѣше се, обиждаше родителитѣ си, заповѣдваше имъ. И тѣ безропотно изпълняваха всичкитѣ му прищѣвки. Треперѣха надъ него. „Горанчо да не се простуди! Горанчо да не е гладенъ! Горанчо да не се удари! Горанча да не биятъ на улицата!“. Колкото повече растѣше Горанъ, толкова по-лошо дете ставаше. Въ училище бѣше най-немирниятъ и най-слабъ въ бележкитѣ. Едва стигна до трети класъ.

Когато почна учебната година, Горана сложиха на единъ чинъ съ Щерю, който повтаряше класа. И два-

мата — сѣкашъ една майка ги бѣше родила. Отъ първия день се разбраха и станаха нераздѣлни. Все двамата скитаха изъ селото, а въ празникъ самоволно отиваха въ близкия градъ. А този градъ все повече ги подмамваше. Почнаха да бѣгатъ и отъ училище.

Родителитѣ на Горана се измжчваха. Имаха голѣмо желание да го изучатъ, да го направятъ човѣкъ, но нѣмаха сили да му се налагатъ. Едничко чедо — тѣ така бѣха го възпитали, така се боеха за него, че постепенно тѣ почнаха да го слушатъ, а не той тѣхъ. Съзнаваха, че той се подхлѣзваше въ живота, но бѣха безсилни да го насочатъ по правия пжтъ. И не само тѣ. Учителитѣ сжщо не успѣха да го поправятъ и бѣха принудени да изключатъ и него и Щеря.

Отъ това изключване Горанъ не се стресна, дори се зарадва. Всѣки день бѣха съ Щеря въ града и всѣки день той дигаше страшна врѣва въ кжци за пари. А когато не му стигаха, крадѣше отъ родителитѣ си, отначало пари, а по-сетне